

en ganske væsentlig Indflydelse paa Arvesølgen, saaledes som denne foreligger gjennem London-nerprotocollen og Thronfølgeoven. Torsaa vidt har det altsaa været mig overraskende at see Hs. Maj. Kongens Justitsminister paakalde Rettens Bistand imod en Anskuelse, som idetmindste har en høi Grad af Støtte hos det nuværende Ministeriums Chef. Men paa den anden Side tilstaaer jeg, at skjøndt det fra Realitetens Side har været mig noget overraskende at see, at man har valgt denne Leilighed, saa er jeg dog ret vel i Stand til at forklare mig dette. Den nuværende Regjering, og særlig den fraværende Justitsminister, har vistnok et godt Die til Pressefriheden, saavel som til andre Friheder her i Landet, og jeg . . .

Formanden: Jeg maa gjøre det ærede Medlem opmærksomt paa, at jeg ikke kan finde det rigtigt at udtale sliige Meninger om Justitsministeren.

Bille: Jeg bøier mig for den ærede Formands Mening og skal da erklære, at den ærede fraværende Justitsminister har . . . nei, jeg vilde sige: at den ærede fraværende Justitsminister ikke har noget godt Die til Pressefriheden. (Latter fra Thinget og Tilhørerpladsen.) Jeg beder om Undskyldning, hvis jeg har foranlediget nogen Misforstaaelse. Jeg ønskede kun nu at sige det Modfatte af, hvad jeg sagde før, da jeg af den ærede Formand er bleven gjort opmærksom paa, at hiin tidligere Udtalelse ikke var tilstedelig. Jeg vil da sige, at jeg har haft en Følelse af, at den nuværende — fraværende — Justitsminister har ønsket snart at finde en Leilighed, hvorved han kunde gjøre en Demonstration mod Pressefriheden, og at han i Mangel af noget Bedre har benyttet den Leilighed, som her foreligger. Jeg troer ikke, at det vil blive erklæret for utilstedeligt, naar jeg udtaler den Anskuelse, at det nuværende Ministerium i det Hele taget har en reactionair Tendents, som paa en høist comist Maade nylig har søgt og fundet sit betegnende Udtryk i en — Krebs. (Latter i Thinget og blandt Tilhørerne.)

Formanden: Jeg maa rette en Anmodning til de Herrer paa Tilhørerpladsen om at holde sig rolige.

Bille: Dette med Hensyn til det Overraskende eller Ikke-Overraskende i den Beslutning, som Ministeriet har taget. Jeg skal endnu kun sige et enkelt Ord om, hvorvidt det maa anses for at være klogt eller ikke klogt af Regjeringen, at gaae den Vej, den har fulgt. Jeg troet da at kunne sige, at Regjeringen har handlet overordentlig lidt klogt, thi allerede nu — skjøndt Danmark er et lille Land, og skjøndt „Dagbladet“ er et lille ubekjendt Blad, og skjøndt jeg visseelig ikke har nogen europæisk Navnkundighed — saa vandrer i denne Stund mit Navn igjennem alle europæiske Blade som et Slags politisk Martyr for det nye reactionnaire System i Danmark, og det bliver ved den af Ministeriet givne Anledning udbasunet paa alle Verdens Hjørner og Kanter, at der i Danmark findes et Parti, som vil kuldkaste det nuværende Dynasti her i Landet (Tsjerning: Hør!). Jeg troer ikke, at det er klogt at ville benytte en rolig Undersøgelse af et juridisk, af et retsligt Spørgsmaal til at give det Udseende for Verden af, at saadanne Bestræbelser findes her hjemme. Derover er imidlertid Ministeriet ene og alene Dommer; jeg kan ikke Andet end glæde mig over ethvert uklogt Skridt, det nuværende Ministerium gjør indadtil, thi jeg stoler paa, at derved vil dets fæle Character komme frem for Dagen.

For mit eget Vedkommende skal jeg erklære, at der her jo kun kan være Tale om en Udsættelse af den Beslutnings Udførelse, hvortil Regjeringen er kommen, eftersom det staaer i Regjeringens Magt, saasnart Rigsdagen er sluttet, uden at indhente noget Samtykke at foranstalte den Sag anlagt, hvorom her er Tale. Thinget vil altsaa ved at nægte sit Samtykke ikke bevirke Andet, end at Sagen trækkes endnu et Par Maanedes ud. Jeg selv gaaer med den største Freidighed for Domstolene i denne Sag, ikke fordi jeg jo vel har haft Leilighed til at prøve, hvilken ublid Stjæbne der kan ramme En for Domstolene, og ikke fordi jeg jo er belæbet paa, at min tillidsfulde Forventning kan slaae feil, men fordi jeg veed, at jeg har staaet og endnu staaer med en god og reen Bevidsthed. Jeg kan derfor ikke ønske Andet, end at Thinget strax og uden Hensyn til den temmelig „tjenslige“ Maade, hvorpaa det er stævnet til at give sit